

Reactie

Ik ben enthousiast over het feit dat artikel 296 wordt geschrapt uit het wetboek van strafrecht. Wel ben ik nog bezorgd over enkele zaken. Zo begrijp ik niet waarom de term 'noodsituatie' overgeheveld dient te worden naar de nieuwe wet. Ik heb hier twee problemen mee. Enerzijds is de term 'noodsituatie' niet erg specifiek en dat kan wellicht zorgen voor toekomstige problemen omdat het niet strikt gedefinieerd is. Daarnaast is abortus te scharen onder het recht op lichamelijke autonomie. Spreken over een 'noodsituatie' (die wellicht door andere gedefinieerd kan worden) gaat hier mijn inziens tegen dit recht in. Omdat iemand recht heeft op lichamelijke autonomie bepaalt iemand automatisch zelf wanneer het een noodsituatie is. Daar is geen specifieke verwoording voor nodig in een wet. Het uitgangspunt rondom abortuswetgeving zou het recht op lichamelijke autonomie moeten zijn en dat is het met deze terminologie niet. Ik zou dus graag zien dat deze term in zijn geheel verdwijnt.

Mijn tweede zorg is het gebruik van de term 'ongeboren leven'. Dit is een term die een zekere (onuitgesproken) lading met zich meedraagt en het zou mijn inziens beter zijn als we de termen gebruiken waar wetenschappelijke consensus over is, zoals foetus en embryo. Dit brengt mij direct op het volgende punt waar in de wettekst gesproken wordt over de arts die moet bepalen of de vrouw haar verzoek doet 'na zorgvuldige overwegingen en in het besef van haar verantwoordelijkheid voor het ongeboren leven en van de 'gevolgen voor haarzelf en de haren'.

Ik heb hier twee problemen mee. Ten eerste vraag ik mijzelf af waarom een arts hier geschikt voor is. Geneeskunde is natuurlijk een opleiding waar je ontzettend veel leert en arts zijn is een beroep dat je niet zomaar doet, maar ben je daardoor ook meteen geschikt om te bepalen of iemand anders een goede beslissing maakt? Dat volgt er niet meteen uit mijn inziens. Ten tweede is bovenstaande vraag eigenlijk irrelevant: men heeft recht op lichamelijke autonomie. Waarom zou iemand anders er zijn mening (of toestemming) over moeten geven? Het is in mijn ogen alleen aan het persoon dat abortus wil laten plegen om te beslissen of dit de juiste keuze is. Hier hoeft geen arts aan te pas te komen. Daarnaast zorgt deze bewoording er ook voor dat het lijkt alsof de partner er iets over te zeggen heeft. Hoewel het natuurlijk een bijzonder vervelende situatie is voor de partner als deze geen abortus wil, maar de abortus wel gaat plaatsvinden, is het uiteindelijk niet iets waar de partner juridisch controle over zou moeten hebben.

Een laatste zorg: met de huidige bewoording kan met 'de haren' ook de verwekker bedoeld worden. Dit is een vage verwoording. De snelle aanname die men kan doen is dat het hier over de partner gaat, maar zou het in theorie ook niet betekenen dat de arts bij iemand die verkracht is en daarmee ongewenst zwanger geraakt is, moet nagaan bij de dader of hij ook wel zijn mening heeft kunnen geven. Natuurlijk is iets wat de meeste artsen (hopelijk) niet zullen overwegen of doen, toch zou je op basis van deze wet kunnen beargumenteren dat de dader een stem krijgt. En dit lijkt me een gekke situatie. Daarom lijkt het mij het verstandigs als we ons richten op de basis: namelijk lichamelijke autonomie staat voorop en dit zorgt ervoor dat eventuele derde er niks over te zeggen hebben.